

at man naaer ikke ret langt paa denne Maade, hvorpaa man har tilsigtet at gjøre Gavn; man vil nemlig ved at støtte Sygekasserne kun komme til at støtte et vist indskrænket Antal Personer, et Mindretal i Sammenligning med det store Flertal, der trænger til Hjælp. Da ved det Forslag, som her er foreslaagt, er Udgangen til at komme ind i de anerkjendte Sygekasser temmelig stærkt begrænset paa den ene Side, og paa den anden Side ere de Bestemmelser, der ere satte, ogsaa noget vage. „Arbejdere“, „Husmænd“, „ubemidlede Haandværkere“ og „lavt lønede Embedsmænd“, det er Udtryk, hvis Mening det ikke er saa helt let at faae fat i. Men sikkert er det, at Lovforslaget tilsigter at begrænse Udgangen til Smaa-kaarsfolk, og det anser jeg for en Ulempe. Thi hvem er Smaakaarsfolk? Ja, i det Dieblis, de skulle gaa ind i denne Sygekasse, veed man det maaste, eller kan faae det at vide, men de, der gaa i mange Aar uden at komme ind i en Sygekasse, paa Grund af, at de ere i velhavende Kaar, kunne, som det for her er bemærket, meget let blive overordentlig trængende til at komme ind i en saadan Sygekasse. Derfor mener jeg, at man burde have det ordnet saaledes, at det stod aabent for Enhver at gaa ind i disse Sygekasser; kun maatte man se at begrænde Sygehjælpens Størrelse saaledes, at Folk ikke kunde faae over et vist Beløb, men Udgangen bør formentlig staa aaben for Enhver. Der er ogsaa Ulemper forbundne dermed, at Medlemmer gaa ud af en Kasse og flytte hen i en anden Egn af Landet og saa skulle ind i andre Kasser; de kunne ikke godt falde disse til Byrde, naar de have givet det længste Bidrag i den Kasse, som de tilhørte, før de flyttede over i den fremmede Egn. Jeg tror derfor, at man ikke vil naae det, man tilsigter, nemlig at stabe en almindelig Tilfredshed, og jeg vilder mig i det Mindste ind, at Hensigten med dette Lovforslag og med de andre beslegtede er at fremkalde en gennemgaaende Tilfredshed. Det vil man ikke naae, fordi det forholdsvis er saa faa, der faar Nytte af Kasserne. Jeg tror, at man ikke vil komme til Maalet uden ved en stor Statsforsikringsanstalt, hvor man paa een Gang ved sit Bidrag kan sikke sig Sygehjælp, Hjælp i Ulykkestilfælde og Alderdomsforsørgelses-hjælp. Jeg tror, at det vilde simplificere hele denne Ordning, dersom der var en saadan stor Statsanstalt, der tog disse Forhold under sin Styrelse. Jeg tror, at man bør holde fast, at man ikke vil give Fattighjælp gennem disse Lovforslag. Det skal ikke have Smag af en Statsunderstøttelse, det burde nærmest være Bidrag, som Folk selv indstød og hvorved de sikrede sig

den Understøttelse, som er fornøden. Dette Bidrag vil man maaste sige, have Smaakaarsfolk ikke Raad til; det er altfor Meget, der vil træves af dem. Men dette Ord: „Man har ikke Raad“ er noget meget Vanskeligt at have med at bestille; thi man ser ofte Folk med en Gage af 5—10,000 Kr., der ikke have Raad til det og til det; men er der Noget, de ville, have de Raad til det, og det samme gjælder i Arbejderstanden, vi kunne gaa lavt ned. Er der Noget, de ville, ville de f. Ex. drikke en Snaps, som man gjør dyr, er jeg temmelig sikker paa, at de faae Raad dertil; thi Folk kunne i det Hele taget grumme Meget, naar de ville, men det skorter saa ofte paa Villien, og at det er en temmelig almindelig menneskelig Skrøbelighed, saa jo ogsaa fremgaa deraf, at Staten ikke tør betro sine egne Embedsmænd at forsikre sig selv. Det er gjort dem til en Bligt, fordi man maaste har Erfaring for — i alt Fald har man Forvisning om — at dersom det ikke var en Bligt, at Embedsstanden skulde forsikre sig selv, vilde en meget stor Del af den ikke have Raad til at gjøre det, og saa undlod den det. Paa samme Maade gaar det jo ogsaa — og med meget større Berettigelse — med Smaakaarsfolk. Naar, dertil kan man for Resten godt regne en hel Del smaa Embedsmænd, men der er Mange med smaa Indtægter, som virkelig kunne have Vanskelighed ved at udrede Noget, navnlig naar de ikke have særlig stærk Lyst dertil, og naar de mene, at det ikke behøves; og i dette Punkt ere raste Folk tilbøielige til at sige: Du behøver ikke at forsikre Dig mod Sygdom. Du feiler ikke Noget, Du kan nok ride den Storm af, Du har jo heller ikke Raad til at give Noget til Forsikring. Sa, dersom vi skulle vurdere dette „Raad“ paa rette Maade, tror jeg, at vi maa begynde fra neden af og se, hvor meget det er absolut nødvendigt for et Menneske kan leve, saa at han ikke dør af Sult. Dersom vi gaa til Grændsen, tror jeg, vi vilde faae en Veiledning ved at gaa hen til Fattigvæsenet og sige: Hvad koste Eders Fattiglemmer, hvad give I dem, for at de kunne opholde Livet, hvor meget koste deres Klæder, Føde og Husly? Naar vi saa der kom til et Beløb, antager jeg, at det vilde variere maaste mellem 180—200 Kr. om Aaret; over det tror jeg ikke, at det vil gaa. Gaa vi ud fra, at Enhver, der har mere end 200 Kr. om Aaret, har Raad til at gjøre sig Livet noget behageligere — og det ville jo Folk gjøre; det gjør man nu overalt; man søger at gjøre sig Livet noget behageligere end den Tilværelse, der ydes gennem Fattigvæsenet — og gaa vi saa lidt